

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VII kadencja

Druk nr 2874

Warszawa, 9 września 2014 r.

Pani
Ewa Kopacz
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. i na podstawie art. 32 ust. 2 regulaminu Sejmu niżej podpisani posłowie wnoszą projekt ustawy:

- o zmianie ustawy - Kodeks karny wykonawczy.

Do reprezentowania wnioskodawców w pracach nad projektem ustawy upoważniamy pana posła Witolda Pahla.

(-) Elżbieta Achinger; (-) Małgorzata Adamczak; (-) Joanna Bobowska; (-) Jerzy Borowczak; (-) Jacek Brzezinka; (-) Bożenna Bukiewicz; (-) Renata Butryn; (-) Stanisław Chmielewski; (-) Piotr Cieśliński; (-) Barbara Czaplicka; (-) Zofia Czernow; (-) Andrzej Czerwiński; (-) Krzysztof Gadowski; (-) Elżbieta Gapińska; (-) Czesław Gluza; (-) Tomasz Głogowski; (-) Rafał Grupiński; (-) Marek Hok; (-) Bożena Kamińska; (-) Brygida Kolenda-Łabuś; (-) Sławomir Kowalski; (-) Jerzy Kozdroń; (-) Ligia Krajewska; (-) Tomasz Kulesza; (-) Józef Lassota; (-) Zofia Ławrynowicz; (-) Jagna Marczułajtis-Walczak; (-) Katarzyna Matusik-Lipiec; (-) Anna Nemś; (-) Małgorzata Niemczyk; (-) Tomasz Piotr Nowak; (-) Janina Okrągły; (-) Witold Pahl; (-) Paweł Papke; (-) Małgorzata Pępek; (-) Elżbieta Apolonia Pierzchała; (-) Beata Rusinowska; (-) Dorota Rutkowska; (-) Marek Rząsa; (-) Henryk Siedlaczek; (-) Waldemar Sługocki; (-) Michał Stuligrosz; (-) Paweł Suski; (-) Bożena Szydłowska; (-) Marcin Świąćicki; (-) Teresa Świło; (-) Norbert Wojnarowski; (-) Ryszard Zawadzki.

U S T A W A

z dnia 2014 r.

o zmianie ustawy — Kodeks karny wykonawczy

Art. 1. W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. Nr 90, poz. 557, z późn. zm.¹⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 76 w § 1 pkt 7 otrzymuje brzmienie:

„7) kwalifikowanie:

- a) skazanego — jako stwarzającego poważne zagrożenie społeczne albo poważne zagrożenie dla bezpieczeństwa zakładu,
- b) skazanego za przestępstwo popełnione w zorganizowanej grupie albo związku mającym na celu popełnianie przestępstw, który nie został uznany za stwarzającego poważne zagrożenie społeczne albo poważne zagrożenie dla bezpieczeństwa zakładu, — jako wymagającego osadzenia w zakładzie karnym typu zamkniętego,
- c) dokonywanie, co najmniej raz na 3 miesiące, weryfikacji decyzji określonych w punktach a-b,;”;

2) w art. 88:

a) § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. W zakładzie karnym typu zamkniętego osadza się:

- 1) skazanego za przestępstwo popełnione w zorganizowanej grupie albo związku mającym na celu popełnianie przestępstw, chyba że szczególne okoliczności przemawiają przeciwko takiemu osadzeniu, co nie dotyczy skazanych uznanych za stwarzających poważne zagrożenie społeczne albo poważne zagrożenie dla bezpieczeństwa zakładu,

¹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. Nr 160, poz. 1083, z 1999 r. Nr 83, poz. 931, z 2000 r. Nr 60, poz. 701, Nr 120, poz. 1268 i Nr 122, poz. 1318, z 2001 r. Nr 98, poz. 1071, Nr 111, poz. 1194 i Nr 151, poz. 1686, z 2002 r. Nr 74, poz. 676, Nr 121, poz. 1033 i Nr 200, poz. 1679, z 2003 r. Nr 111, poz. 1061, Nr 142, poz. 1380 i Nr 179, poz. 1750, z 2004 r. Nr 93, poz. 889, Nr 210, poz. 2135, Nr 240, poz. 2405, Nr 243, poz. 2426 i Nr 273, poz. 2703, z 2005 r. Nr 163, poz. 1363 i Nr 178, poz. 1479, z 2006 r. Nr 104, poz. 708 i Nr 226, poz. 1648, z 2007 r. Nr 123, poz. 849, z 2008 r. Nr 96, poz. 620 i Nr 214, poz. 1344, z 2009 r. Nr 8, poz. 39, Nr 22, poz. 119, Nr 62, poz. 504, Nr 98, poz. 817, Nr 108, poz. 911, Nr 115, poz. 963, Nr 190, poz. 1475, Nr 201, poz. 1540 i Nr 206, poz. 1589, z 2010 r. Nr 34, poz. 191, Nr 40, poz. 227, Nr 125, poz. 842 i Nr 182, poz. 1228, z 2011 r. Nr 39, poz. 201 i 202, Nr 112, poz. 654, Nr 129, poz. 734, Nr 185, poz. 1092, Nr 217, poz. 1280 i Nr 240, poz. 1431, z 2012 r. poz. 908 oraz z 2013 r. poz. 628.

2) skazanego na karę dożywotniego pozbawienia wolności albo na karę 25 lat pozbawienia wolności,

3) skazanego z niepsychotycznymi zaburzeniami psychicznymi, w tym skazanego za przestępstwo określone w art. 197-203 Kodeksu karnego, popełnione w związku z zaburzeniami preferencji seksualnych, lub upośledzonego umysłowo,

4) skazanego stwarzającego poważne zagrożenie społeczne albo poważne zagrożenie dla bezpieczeństwa zakładu,

5) skazanego objętego ochroną na mocy art. 88d albo ustawy z dnia 25 czerwca 1997 r. o świadku koronnym (Dz. U. z 2007 r. Nr 36, poz. 232 z późn. zm.²⁾”,

b) uchyla się § 4-5b;

3) art. 88a otrzymuje brzmienie:

„Art. 88a. § 1. Za skazanego stwarzającego poważne zagrożenie społeczne albo poważne zagrożenie dla bezpieczeństwa zakładu można uznać skazanego, który:

1) popełnił przestępstwo:

a) zamachu na:

– niepodległość lub integralność Rzeczypospolitej Polskiej,

– konstytucyjny ustroj państwa lub konstytucyjne organy Rzeczypospolitej Polskiej,

– życie Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej,

– jednostkę Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej,

b) ze szczególnym okrucieństwem,

c) wzięcia lub przetrzymania zakładnika albo w związku z wzięciem zakładnika,

d) uprowadzenia statku wodnego lub powietrznego,

e) z użyciem broni palnej, materiałów wybuchowych albo łatwopalnych,

2) podczas uprzedniego lub obecnego pozbawienia wolności stwarzał zagrożenie dla bezpieczeństwa zakładu karnego lub aresztu śledczego w ten sposób, że:

a) był organizatorem lub aktywnym uczestnikiem zbiorowego wystąpienia w zakładzie karnym lub areszcie śledczym,

b) dopuścił się czynnej napaści na funkcjonariusza publicznego lub inną osobę zatrudnioną w zakładzie karnym lub areszcie śledczym,

²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U z 2009 r. Nr 178, poz. 1375, z 2010 r. Nr 127, poz. 857 i Nr 182, poz. 1228 oraz z 2013 r.).

c) był sprawcą zgwałcenia, ciężkiego uszczerbku na zdrowiu albo znęcał się nad skazanym, ukaranym lub tymczasowo aresztowanym,

d) uwolnił się lub usiłował uwolnić się z zakładu karnego typu zamkniętego lub aresztu śledczego albo podczas konwojowania poza terenem takiego zakładu lub aresztu,

3) popełnił przestępstwo w zorganizowanej grupie albo związku mającym na celu popełnianie przestępstw, zwłaszcza z uwagi na jego kierowniczą lub znaczącą rolę w grupie lub związku lub fakt, że inni członkowie grupy lub związku przebywają na wolności.

§ 2. Przy podjęciu i każdorazowej weryfikacji decyzji o uznaniu skazanego za stwarzającego poważne zagrożenie społeczne albo poważne zagrożenie dla bezpieczeństwa zakładu komisja penitencjarna uwzględnia:

- 1) właściwości i warunki osobiste skazanego,
- 2) motywacje i sposób zachowania się przy popełnieniu przestępstwa, oraz rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa,
- 3) sposób zachowania się w trakcie pobytu w zakładzie karnym,
- 4) stopień demoralizacji lub postępy w resocjalizacji,
- 5) w wypadku skazanego za przestępstwo popełnione w zorganizowanej grupie albo związku mającym na celu popełnianie przestępstw — zagrożenie dla porządku prawnego, które może wyniknąć z nawiązania przez skazanego bezprawnych kontaktów z innymi członkami grupy, w tym zwłaszcza zagrożenie dla życia lub zdrowia ludzkiego lub dla czynności mających na celu ujawnienie mienia stanowiącego korzyść z popełnienia przestępstwa.

§ 3. Skazany stwarzający poważne zagrożenie społeczne albo poważne zagrożenie dla bezpieczeństwa zakładu odbywa karę w wyznaczonym oddziale lub celi zakładu karnego typu zamkniętego, w warunkach zapewniających wzmożoną ochronę społeczeństwa i bezpieczeństwo zakładu.

§ 4. O osadzeniu skazanego w wyznaczonym oddziale lub celi zakładu karnego typu zamkniętego zawiadamia się sędziego penitencjarnego.

§ 5. Skazanego, o którym mowa w art. 88 § 3 pkt 5, można osadzić, za jego zgodą, w oddziale lub celi, o których mowa w § 3.”

4) w art. 88b:

- a) dotychczasową treść przepisu oznacza się jako § 1,

b) w § 1 zdanie wstępne otrzymuje brzmienie:

„W zakładzie karnym typu zamkniętego skazani stwarzający poważne zagrożenie społeczne albo poważne zagrożenie dla bezpieczeństwa zakładu odbywają karę w następujących warunkach:”

c) po § 1 dodaje się § 2 i § 3 w brzmieniu:

§ 2. Komisja penitencjarna może uznać, że nie zachodzi potrzeba stosowania wszystkich warunków, o których mowa w § 1, i odstąpić od stosowania jednego lub więcej z nich; art. 88a § 2 stosuje się odpowiednio. Jeżeli jest to uzasadnione okolicznościami, można przywrócić stosowanie warunków, od których odstąpiono, lub zastosować inne.

§ 3. Na wniosek skazanego lub jego obrońcy, nie częściej jednak niż raz na 3 miesiące, komisja penitencjarna wskazuje przesłanki uzasadniające kwalifikację skazanego jako stwarzającego poważne zagrożenie społeczne albo poważne zagrożenie dla bezpieczeństwa zakładu oraz stosowanie wobec niego warunków określonych w § 1.”;

5) art. 88c otrzymuje brzmienie:

„Art. 88c. § 1. Zachowanie skazanego stwarzającego poważne zagrożenie społeczne albo poważne zagrożenie dla bezpieczeństwa zakładu podlega stałemu monitorowaniu.

§ 2. Monitorowanie prowadzi się w celach mieszkalnych wraz z częścią przeznaczoną do celów sanitarno-higienicznych oraz w miejscach i pomieszczeniach, o których mowa w art. 88b § 1 pkt 1. Monitorowany obraz lub dźwięk podlega utrwalaniu.”;

6) w art. 100 w § 1 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) skierowania do ośrodka diagnostycznego, oddziału terapeutycznego lub oddziału dla osób stwarzających poważne zagrożenie społeczne albo poważne zagrożenie dla bezpieczeństwa aresztu śledczego lub zakładu karnego,”;

7) w art. 212a:

a) § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. Przy kwalifikowaniu tymczasowo aresztowanego jako stwarzającego poważne zagrożenie społeczne albo poważne zagrożenie dla bezpieczeństwa aresztu stosuje się odpowiednio art. 88a § 1-2.”

b) uchyla się § 4,

c) § 5 otrzymuje brzmienie:

„§ 5. Tymczasowo aresztowanego objętego ochroną na mocy ustawy z dnia 25 czerwca 1997 r. o świadku koronnym można osadzić, za jego zgodą, w oddziale lub celi, o których mowa w art. 88a § 3.

d) uchyla się § 6.”;

8) w art. 212b:

a) § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Zachowanie tymczasowo aresztowanego stwarzającego poważne zagrożenie społeczne albo poważne zagrożenie dla bezpieczeństwa aresztu podlega stałemu monitorowaniu. Monitorowanie prowadzi się w celach mieszkalnych wraz z częścią przeznaczoną do celów sanitarno-higienicznych oraz w miejscach i pomieszczeniach, o których mowa w § 1 pkt 1. Monitorowany obraz lub dźwięk podlega utrwalaniu.”,

b) dodaje się § 3 w brzmieniu:

„§ 3. Art. 76 § 1 pkt 7 lit. b oraz art. 88b § 2 i 3 stosuje się odpowiednio.”.

Art. 2. Ustawa wchodzi w życie z upływem 14 dni od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

Celem projektu jest dostosowanie prawa polskiego do wymagań wynikających z wyroków wydanych przez Europejski Trybunał Praw Człowieka w sprawach: *Piechowicz przeciwko Polsce* (skarga nr 20071/07) oraz *Horych przeciwko Polsce* (skarga nr 13621/08).

W powołanych wyrokach Trybunał stwierdził naruszenie art. 3 *Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności* z uwagi na okres trwania oraz surowość nałożonych na skarżących środków związanych z zakwalifikowaniem ich do kategorii tzw. „więźniów niebezpiecznych”.

Art. 3 konwencji stanowi, że nikt nie może być poddany torturom ani nieludzkiemu lub poniżającemu traktowaniu albo karaniu. W oparciu o ten przepis, zgodnie z orzecznictwem Trybunału, państwo musi zapewnić danej osobie warunki osadzenia, które nie naruszają godności ludzkiej oraz zadbać żeby sposób i metoda wykonywania takiego środka nie naraziły jej na ból i niedogodności o natężeniu wykraczającym poza nieunikniony poziom cierpienia związany z pozbawieniem wolności, a także, mając na względzie praktyczne wymogi uwięzienia, żeby jej zdrowie i samopoczucie były odpowiednio chronione.

Trybunał stwierdził, że specjalne reżimy więzienne same w sobie nie są sprzeczne z art. 3 Konwencji. Stosowanie przez państwo rygorów podwyższonej ochrony wobec wybranych kategorii więźniów, mające na celu udaremnienie ucieczki, napaści lub zakłócania spokoju społeczności więziennej, polegające na odseparowaniu osadzonych niebezpiecznych od innych więźniów, może być uzasadnione względami porządku publicznego. Jednocześnie jednak podniósł, że nie można uznać, że nieprzerwane, rutynowe i masowe stosowanie pełnego zakresu środków z tym związanych jest konieczne w celu utrzymania bezpieczeństwa zakładu i zgodne z art. 3 Konwencji, zaś osadzenie w celi izolacyjnej, które jest formą "uwięzienia w więzieniu", powinno być stosowane jedynie w wyjątkowych okolicznościach oraz jedynie jako środek tymczasowy, który powinien być przedłużany tylko w sytuacji wyjątkowej — ze względu na nowe okoliczności lub dalsze istnienie wcześniejszych przesłanek.

Trybunał wskazał także, że zgodnie z artykułem 212a § 3 Kodeksu karnego wykonawczego, jeżeli tymczasowo aresztowany jest podejrzany o popełnienie przestępstwa w zorganizowanej grupie, obligatoryjne jest zastosowanie reżimu osadzenia w wyznaczonym oddziale lub celi w warunkach zapewniających wzmożoną ochronę społeczeństwa i bezpieczeństwo tego aresztu i w konsekwencji wszystkich środków bezpieczeństwa

wymienionych w artykule 212b k.k.w., chyba że szczególne okoliczności przemawiają przeciwko temu. Prawne sformułowanie przepisu oraz odstępstw od niego, w opinii Trybunału, może skutkować na ogół zbyt częstym stosowaniem takiego reżimu. Do podobnych wniosków doszedł Europejski Komitet ds. Przeciwdziałania Torturom oraz Nieludzkiemu lub Poniżającemu Traktowaniu albo Karaniu (CPT) w raporcie z 2009 roku, który podkreślał, że procedura nadania osadzonemu statusu „N” nie gwarantuje, że status ten jest stosowany jedynie wobec osób, które stanowią w sposób nieprzerwany poważne zagrożenie w warunkach osadzenia z resztą populacji zakładu. Ponadto, mając na uwadze brak jakichkolwiek przepisów regulujących związek między nadaniem statusu a rzeczywistym zachowaniem osoby w zakładzie penitencjarnym, ramy prawne reżimu „N” wydają się zbyt sztywne i nie uwzględniają w sposób wystarczający indywidualnych okoliczności danego więźnia.

Na koniec, Trybunał dodał, że z uwagi na surowe i sztywne przepisy w zakresie stosowania specjalnego reżimu oraz niejasno określone "szczególne okoliczności" uzasadniające jego przerwanie przewidziane w artykule 212 a § 3 Kodeksu karnego wykonawczego, władze, przedłużając okres stosowania tego rygoru, nie były istotnie zobowiązane do uwzględnienia zmian w indywidualnej sytuacji skarżącego. W obu powołanych orzeczeniach Trybunał uznał, że do pogwałcenia art. 3 Konwencji doszło przede wszystkim w wyniku następujących faktów:

1) skazany zbyt długo przebywał w celi izolacyjnej (2 lata i 9 miesięcy w sprawie Piechowicza, jeszcze dłużej w sprawie Horycha) przy czym w ocenie Trybunału bez większego znaczenia był tu fakt, że skazany w tym czasie miał liczne widzenia z członkami rodziny i prawnikami; Trybunał uznał, że polskie władze nie dostarczyły skazanemu stosownej stymulacji, nie wdrożyły programu skłaniającego więźniów do podejmowania aktywności poza celą, nie umożliwiły udziału w treningach, warsztatach, kursach i sportach, a nawet odmówiły posiadania w celi gier komputerowych, ekwipunku sportowego i odtwarzacza CD z płytami do nauki języków obcych.

2) skazany przy każdym wyjściu z celi był poddawany kontroli osobistej, co w ocenie Trybunału było zbędne i stanowiło poniżające traktowanie,

3) przedłużanie rygoru podwyższonej ochrony było automatyczne; sam fakt, że skazany zajmował wysoką pozycję w strukturach zorganizowanej przestępczości zdaniem Trybunału nie uzasadnia bezterminowego stosowania tego rygoru.

Projektowane zmiany w prawie karnym wynikające z powołanych orzeczeń mają na

celu nie tyle ingerencję w rygory określone w art. 88b i art. 212b k.k.w., ile stworzenie prawnej możliwości stopniowego łagodzenia tych rygorów, chociażby w części, zwłaszcza po wydaniu wyroku skazującego. Wiąże się to z opracowaniem kryteriów, pozwalających na ocenę potrzeby dalszego stosowania ograniczeń przewidzianych w tych przepisach, w tym zwłaszcza kontroli osobistej.

Zmiany w art. 76 § 1 pkt 7 k.k.w. wynikają częściowo ze zmian w numeracji, zmierzają też do bardziej precyzyjnego oddania treści przepisu. W obecnym brzmieniu, komisja penitencjarna kwalifikuje skazanego, o którym mowa w art. 88 § 4, jako wymagającego osadzenia w zakładzie karnym typu zamkniętego w warunkach zapewniających ochronę społeczeństwa i bezpieczeństwo zakładu, oraz wymienionego w art. 88 § 3, jako wymagającego osadzenia w tym zakładzie w wyznaczonym oddziale lub celi; przepis nakłada też na komisję obowiązek dokonywania, co najmniej raz na 3 miesiące, weryfikacji tych decyzji. W brzmieniu proponowanym komisja będzie decydować, czy skazany stwarza poważne zagrożenie społeczne albo zagrożenie dla bezpieczeństwa zakładu, oraz czy skazany za przestępstwo popełnione w zorganizowanej grupie wymaga osadzenia w zakładzie karnym typu zamkniętego. Zarówno w obecnym stanie prawnym, jak zgodnie z brzmieniem art. 88 § 3 pkt 1 w projektowanej wersji, nie będzie to obligatoryjne w każdym wypadku.

Zmiana w art. 88 k.k.w. ma charakter redakcyjny i precyzujący. W jednym przepisie tj. w § 3 wskazano wszystkie wypadki, kiedy skazany jest obligatoryjnie kierowany do zakładu karnego typu zamkniętego. Wiąże się to z uchYLENIEM § 4 – 5b.

Art. 88a k.k.w. w projektowanej wersji wprowadza zmiany merytoryczne w stosunku do obecnego stanu prawnego. Przede wszystkim, projektowana wersja jest znacznie bardziej klarowna od aktualnej, której brzmienie sugeruje błędnie, że § 1 i § 2 dotyczą dwóch odrębnych kategorii skazanych, co jest skutkiem niefortunnego użycia w § 2 sformułowania: „Przepis § 1 stosuje się...”. Z projektowanej wersji jednoznacznie wynika, że art. 88a dotyczy zbiorczo wszystkich skazanych, których można uznać za stwarzających zagrożenie.

Projektowane brzmienie eliminuje też drugie błędne sformułowanie, zawarte w § 2 pkt 1. Ze sformułowania tego wynika, że za „więźnia niebezpiecznego” można uznać skazanego, który popełnił dowolne przestępstwo — co jest swoistą prawną tautologią, ponieważ każdy skazany przebywa w zakładzie karnym z tego właśnie powodu, że popełnił przestępstwo, przepis ten nie wprowadzał zatem żadnej istotnej treści normatywnej, stanowiąc co najwyżej, skutek użycia wyrażenia „w szczególności”, wskazówkę dla komisji penitencjarnej.

Kolejna zmiana znalazła się w § 2, który wprowadza przesłanki uznania skazanego za stwarzającego zagrożenie. Przesłanek takich nie zawiera obecny art. 88a k.k.w., co należy uznać za lukę.

Zmiany w art. 88b k.k.w. polegają na dodaniu § 2 i § 3. Są to zmiany o charakterze merytorycznym. W § 2 wprowadzono możliwość złagodzenia przez komisję penitencjarną rygorów wynikających z § 1 poprzez odstąpienie od stosowania jednego lub więcej z nich; rygory te, jeżeli okaże się to uzasadnione, można będzie jednak przywrócić. W § 3, mającym charakter gwarancyjny, wprowadza się obowiązek wskazania przesłanek uzasadniających kwalifikację skazanego jak stwarzającego zagrożenie. Obowiązek ten ma charakter dodatkowy w stosunku do obowiązku wynikającego z art. 76 § 1 pkt 7 lit. c.

Zmiany w pozostałych przepisach mają charakter dostosowawczy i wynikają ze zmian w numeracji przepisów, wprowadzanej projektem.

Podmioty, na które będzie oddziaływała ustawa

Wejście w życie projektowanej ustawy spowoduje skutki dla administracji zakładów karnych oraz dla skazanych, którzy przebywają lub będą przebywać w wyznaczonym oddziale lub celi zakładu karnego typu zamkniętego, w warunkach zapewniających wzmożoną ochronę społeczeństwa i bezpieczeństwo zakładu — czyli dla tzw. „więźniów niebezpiecznych”.

Ocena skutków gospodarczych i finansowych

Projektowana ustawa nie wywoła skutków gospodarczych, finansowych, jak również skutków w zakresie rozwoju przedsiębiorczości, rynku pracy ani gospodarki regionalnej.

Projektowana ustawa jest zgodna z prawem Unii Europejskiej.

Warszawa, 29 września 2014 r.

BAS-WAPEiM-2134/14

Pan
Radosław Sikorski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

**Opinia prawna dotycząca zgodności z prawem Unii Europejskiej
poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny wykonawczy
(przedstawiciel wnioskodawców: poseł Witold Pahl)**

Na podstawie art. 34 ust. 9 uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 roku – Regulamin Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (Monitor Polski z 2012 r. poz. 32, ze zmianami) sporządza się następującą opinię:

I. Przedmiot projektu ustawy

Przedmiotem projektu ustawy jest nowelizacja ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. Nr 90, poz. 557, ze zm.). Zaproponowane zmiany odnoszą się przede wszystkim do kryteriów kwalifikowania osób skazanych oraz tymczasowo aresztowanych, jako stwarzających poważne zagrożenie społeczne albo poważne zagrożenie dla bezpieczeństwa zakładu, a także stosowania wobec nich wzmożonych rygorów bezpieczeństwa.

W uzasadnieniu do projektu ustawy wskazano, że jego celem jest dostosowanie prawa polskiego do wymagań wynikających z wyroków wydanych przez Europejski Trybunał Praw Człowieka w sprawach: Piechowicz przeciwko Polsce (skarga nr 20071/07) oraz Horych przeciwko Polsce (skarga nr 13621/08). Trybunał w obu przywołanych orzeczeniach stwierdził, że w przedmiotowych sprawach doszło do naruszenia postanowień Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, w szczególności polegających na zbyt długim stosowaniu wobec skarżących tzw. reżimu “więźnia niebezpiecznego” oraz nałożeniu na nich nieproporcjonalnie surowych

środków, wykraczających poza uzasadnione wymogi bezpieczeństwa w zakładzie penitencjarnym.

Projektowana ustawa ma wejść w życie z upływem 14 dni od dnia ogłoszenia.

II. Stan prawa Unii Europejskiej w materii objętej projektem ustawy

Sprawy objęte opiniowanym projektem ustawy nie są regulowane w obowiązujących przepisach pierwotnego ani wtórnego prawa UE.

Należy stwierdzić, że do materii ujętej w projekcie ustawy nie stosuje się również postanowień Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej (dalej jako: Karty), w tym art. 4 Karty, który stanowi, że nikt nie może być poddany torturom ani niehumanicznemu lub poniżającemu traktowaniu albo karaniu. Zgodnie bowiem z art. 51 ust. 1 Karty znajduje ona zastosowanie w odniesieniu do państw członkowskich wyłącznie w zakresie, w jakim stosują one prawo Unii. Ustęp 2 tego przepisu wskazuje, że Karta nie rozszerza zakresu zastosowania prawa Unii poza kompetencje Unii, nie ustanawia nowych kompetencji ani zadań Unii.

III. Analiza przepisów projektu pod kątem ustalonego stanu prawa Unii Europejskiej

Prawo Unii Europejskiej nie reguluje kwestii zawartych w przepisach opiniowanego projektu ustawy.

IV. Konkluzja

Przedmiot poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny wykonawczy nie jest objęty prawem Unii Europejskiej.

Szef Kancelarii Sejmu

Lech Czapla

Warszawa, 29 września 2014 r.

BAS-WAPEiM-2135/14

Pan
Radosław Sikorski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia w sprawie stwierdzenia, czy poselski projekt ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny wykonawczy (przedstawiciel wnioskodawców: poseł Witold Pahl) jest projektem ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej w rozumieniu art. 95a Regulaminu Sejmu

Przedmiotem projektu ustawy jest nowelizacja ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. Nr 90, poz. 557, ze zm.). Zaproponowane zmiany odnoszą się przede wszystkim do kryteriów kwalifikowania osób skazanych oraz tymczasowo aresztowanych, jako stwarzających poważne zagrożenie społeczne albo poważne zagrożenie dla bezpieczeństwa zakładu, a także stosowania wobec nich wzmożonych rygorów bezpieczeństwa.

Projekt ustawy nie jest objęty zakresem regulacji prawa Unii Europejskiej.

Poselski projekt ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny wykonawczy **nie jest** projektem ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej w rozumieniu art. 95a Regulaminu Sejmu.

Szef Kancelarii Sejmu

Lech Czapla

RZECZPOSPOLITA POLSKA
PROKURATOR GENERALNY

PG VII G 025/303/14

Warszawa, dnia 20.10. 2014 r.

SEKRETARIAT SZEFA KS

L.dz.

Data wpływu 20.10.2014.....

Pan

Lech Czapla

Szef Kancelarii Sejmu

Szczytny Panie Ministrze

W odpowiedzi na pismo z dnia 8 października 2014 r., nr GMS-WP-173-223/14, dotyczące *poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny wykonawczy*, przekazanego do zaopiniowania Prokuratorowi Generalnemu w trybie art. 3 ust. 1 pkt 9 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o *prokuraturze* (Dz. U. z 2011 r. Nr 270, poz. 1599, t.j., z późn. zm.), uprzejmie informuję, że do przedłożonego projektu uwag nie zgłaszam.

A. Seremet

Andrzej Seremet

PRZEWODNICZĄCY
KRAJOWEJ RADY SĄDOWNICTWA

Warszawa, 22 października 2014 r.

Nr WOK-020-131/14

Dot.: GMS-WP-173-223/14

Pan Adam PODGÓRSKI
Zastępca Szefa Kancelarii Sejmu

Szanowny Panie Ministrze,

W związku z przedstawionym do zaopiniowania *poselskim projektem ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny wykonawczy* uprzejmie informuję, że Krajowa Rada Sądownictwa na posiedzeniu plenarnym w dniu 17 października 2014 r. postanowiła nie wnosić uwag do ww. projektu.

Z pozdrowieniami

Wiceprzewodniczący
Krajowej Rady Sądownictwa

pk Piotr Raczkowski
sędzia Wojskowego Sądu Okręgowego

SEKRETARIAT Z-CY SZEFA KS

L. dz.

Data wpływu 23-10-2014